

## Arrest

nr. 118 968 van 17 februari 2014  
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 januari 2013 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 9 oktober 2010 te Afghanistan in het huwelijk met R.B., een vrouw met de Afghaanse nationaliteit die tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd.

1.2. Op 29 maart 2011 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad een aanvraag in tot afgifte van een visum type D teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid willigde op 19 september 2011 verzoekers aanvraag tot afgifte van een visum type D in.

1.4. Verzoeker kwam op 16 oktober 2011 het Rijk binnen.

1.5. R.B. diende op 7 november 2011 klacht in tegen verzoeker wegens poging tot verkrachting.

1.6. Verzoeker diende op 12 december 2012 een aanvraag tot inschrijving in.

1.7. Op 30 december 2011 diende R.B. een tweede maal een klacht in tegen verzoeker, ditmaal wegens doodsbedreigingen. Zij verklaarde tevens feitelijk gescheiden van verzoeker te leven.

1.8. R.B. diende op 16 april 2012 nogmaals een klacht in tegen verzoeker en gaf hierbij nogmaals aan geen gezin te vormen met verzoeker en uit de echt te willen scheiden.

1.9. Verzoeker meldde zich op 4 december 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen om zich te laten inschrijven en werd op 20 december 2012 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 januari 2013 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 18 april 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:*

*Naam: [Y.]*

*Voornaam: [M.]*

*Nationaliteit: Afghanistan*

*[...]*

*gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:*

*de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

*Betrokkene is op 16 oktober 2011 aangekomen in België met een geldig visum doch vertrok met onbekende bestemming. Hij heeft een aanvraag tot inschrijving gedaan op 12 december 2011 doch heeft nooit samengewoond met zijn partner, mevrouw [B.R.]. Volgens een politieverlag d.d. 26.04.2012 verbleef betrokkene af en toe bij de echtgenote, maar had hij geen intentie om effectief met haar samen te wonen.*

*Uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene zich op 12 november 2012 liet inschrijven [...] te 2060 terwijl zijn partner ingeschreven is sinds 1 december 2010 [...] te 9120 Beveren.*

*Er zijn diverse PV's van de politie daterende van 2012 waarin betrokkene er door de echtgenote van beschuldigd wordt haar te hebben bedreigd en gepoogd te hebben haar te verkrachten.*

*Uit de fax d.d. 04.12.2012 blijkt dat betrokkene zelf aan de gemeente heeft verklaard dat zijn partner niks meer met hem wil te maken hebben.*

*Wat betreft de bepalingen van artikel 11 § 2 voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980 :*

*Aangezien betrokkene pas in oktober 2011 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 27 jaar in Afghanistan en iets meer dan een jaar in België; omwille van de korte duur in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer zijn met zijn land van herkomst.*

*Gezien het voorgaande is er geen sprake van een hechte gezinsband.*

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

## 2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wijze van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan dat verzoeker geen schending van een hogere rechtsnorm aanvoert.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen.

De exceptie wordt verworpen.

## 4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

*“Verzoeker merkt op dat zijn situatie op het ogenblik van zijn aanvraag in zijn geheel dezelfde is als de situatie op heden. Er kan niet worden ingezien hoe de DVZ thans besluit tot intrekking terwijl het gegeven dat hij niet samenwoonde met zijn echtgenote ingevolge een rechterlijke beslissing reeds bestond op het ogenblik van de aanvraag. De Vrederechter te Beveren besliste bij vonnis van 29.8.2012 dat verzoeker en zijn echtgenote gemachtigd werden afzonderlijk te verblijven. Dit betekent een schending van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker mocht er immers van uit gaan dat de toezegging die hem was gedaan door de afgifte van de A kaart niet zou ingetrokken worden.*

*Alleszins is verzoeker niet gehoord door verwerende partij vooraleer een beslissing van intrekking is genomen. De beslissing verwijst wel naar PV's die de echtgenote van verzoeker liet opmaken maar heeft verzoeker zelf terzake niet gehoord.*

*Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.481 van 13 maart 2009 (zie stuk) waarin een gelijkaardige situatie wordt beoordeeld en de beslissing wordt vernietigd:*

*“Er dient te worden vastgesteld dat ondanks het gegeven dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op de hoogte was van het feit dat verzoekster en haar echtgenoot geen gezinscel vormden en dat zij ingevolge een beslissing van de vrederechter op een afzonderlijk adres verbleven, niet overging tot intrekking van de voortijdig door een ambtenaar van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen aan verzoekster afgeleverde verblijfstitel en niet binnen de reglementair bepaalde termijn besliste om het recht op verblijf van verzoekster niet te erkennen middels de*

*kennisgeving van een document overeenkomstig de bijlage 20 bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ... Aldus dient te worden aangenomen dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van oordeel was dat verzoekster tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie gerechtigd was. Daarnaast moet worden opgemerkt dat zonder dat er enig nieuw feit beschikbaar was - de inhoud van het samenwoningverslag waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen bevestigt immers louter de reeds gekende feiten - het verblijfsrecht van verzoeker vervolgens plotseling beëindigd werd. Verzoekster kan, gelet op deze kennelijk onredelijke wijziging in de houding van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, derhalve gevolgd worden waar zij stelt dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd."*

*Aangezien op vermelde basis de beslissing dient vernietigd te worden.*

*In de nota stelt verwerende partij:*

*'De gemachtigde van de Staatssecretaris kon uiteraard niet vermoeden dat verzoeker bij binnenkomst in het Rijk zijn echtgenote zou verlaten, zou trachten haar te verkrachten en haar zou bedreigen.'*

*Deze stelling gaat veel verder dan in de bestreden beslissing is gesteld.*

*Deze stelling wordt door verzoeker als eerrovend en lasterlijk ervaren. Het gegeven van de immuniteit van het pleidooi maakt dat verzoeker hier niet verder op in gaat.*

*De bestreden beslissing steunt op eenzijdige en onjuiste beweringen van de echtgenote; de beslissing neemt deze over zonder ook maar het standpunt van verzoeker te horen.*

*Het is bijgevolg essentieel wat in vermeld middel ontwikkeld is en het hoorrecht zou vermijden dat in de nota volledig uit de bocht wordt gegaan.*

*Verzoeker wijst er overigens op dat hij het hoorrecht in het middel kadert met het zorgvuldigheids-, recht[s]zekerheids- en vertrouwensbeginsel.*

*Dat verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij over enig dienstig stuk zou beschikken waarmee verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben, wordt volledig tegengesproken door het verzoekschrift van verzoeker en het daarin neergelegde en vermelde vonnis van de Vrederechter te Beveren, dat een volledig ander licht werpt op de verhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote.*

*De nota miskent totaal wat in het verzoekschrift is gesteld. Dergelijke negatie ontkent het principe van de normale tegenspraak in de procedure.*

*Tenslotte onderlijnt verzoeker dat het geciteerde arrest van 13 maart 2009 wel van toepassing is in casu, daar het over een vergelijkbare situatie handelt."*

4.1.2.1. De Raad stelt vast dat verweerder een einde heeft gesteld aan het verblijf van verzoeker in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op basis van de overweging dat verzoeker en zijn echtgenote geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer hebben. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt immers dat zowel verzoeker als diens echtgenote verklaarden geen gezinscel meer te vormen.

Daar de beslissing tot intrekking van verblijf is gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoeker erop wijst dat er geen rekening werd gehouden met het vonnis van de vrederechter van 29 augustus 2012 moet worden gesteld dat dit vonnis slechts de stelling van verweerder bevestigt. De vrederechter stelde namelijk dat uit de hem voorgelegde stukken blijkt dat de verstandhouding tussen verzoeker en zijn echtgenote ernstig verstoord is en dat een verzoening niet meer mogelijk is. Hij besloot op grond van deze feiten dat verzoeker en zijn echtgenote gemachtigd waren om alleen te verblijven en legde verzoeker het verbod op zijn echtgenote nog te benaderen.

Het gegeven dat verweerder een document dat zijn standpunt bevestigt niet bij zijn bij het nemen van zijn beslissing betrok laat niet toe te concluderen dat hij de beslissing tot intrekking van verblijf nam met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel.

4.1.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden geduid dat het vervullen van deze plicht maar zin heeft voorzover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij informatie van die aard had kunnen verstrekken. Hij verwijst immers enkel naar een vonnis van de vrederechter dat, zoals hoger werd vastgesteld, een bevestiging inhoudt van de inlichtingen waarover verweerder reeds beschikte, namelijk dat verzoeker en zijn echtgenote geen gezin meer vormen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat de hoorplicht werd geschonden.

4.1.2.3. In zoverre verzoeker verwijst naar het vertrouwensbeginsel moet worden geduid dat het feit dat een vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zijn echtgenote te vervoegen niet impliceert dat hij erop mag vertrouwen dat verweerder zijn verblijfsrecht niet meer in vraag zal stellen. Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet laat, zoals reeds gesteld, verweerder toe om het verblijf van een vreemdeling te beëindigen wanneer deze geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met de vreemdeling die hij vervoegde en verzoeker kende of behoorde deze wetsbepaling te kennen.

Verzoeker verliest ook uit het oog dat hij ingevolgde de beslissing tot afgifte van een visum type D tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten en dat pas nadat hij een aantal weken in het Rijk was door verweerder werd vastgesteld dat hij geen gezinsrelatie met zijn echtgenote meer onderhield. Hij kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de feiten die aanleiding gaven tot de beslissing tot intrekking van zijn verblijf reeds bestonden "*op het ogenblik van de aanvraag*" en verweerder desondanks een verblijfstoelating verleende. In de mate dat verzoeker verwijst naar de afgifte van de A-kaart moet worden gesteld dat het feit dat hem een verblijfsdocument ter hand werd gesteld door de administratieve diensten van de stad Antwerpen niet leidt tot het besluit dat verweerder een nieuwe beslissing nam. De A-kaart veruitwendigt slechts de reeds op 19 september 2011 genomen beslissing waarbij verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten om zijn echtgenote te vervoegen. Hij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar een arrest van de Raad waarbij een beslissing werd vernietigd op basis van de overweging dat gegevens die verweerder bekend waren "*bij de indiening van [de] vestigingsaanvraag*" achteraf niet kunnen worden aangewend om het toegestane verblijf te beëindigen.

4.1.2.4. Gelet op voorgaande vaststellingen en nu de bestreden beslissingen werden genomen op basis van duidelijke wetsbepalingen kan verzoeker ook niet voorhouden dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 6, 7, 11, § 2 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zijn betoog luidt als volgt:

*"Dat de bestreden beslissing (bevel) het volgende stelt:*

*"In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de dertig dagen".*

*Artikel 7, eerste lid, 2° bepaalt:*

*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde*

*termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 2°, wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd.*

*Artikel 6, alinea 1 bepaalt:*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling niet langer dan drie maanden in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.*

*Verzoeker is van mening dat noch artikel 7 noch de verwijzing in artikel 7 naar artikel 6 in casu kunnen toegepast worden.*

*Verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de vreemdelingenwet zodat geen enkele van de situaties vermeld in artikel 7 en artikel 6 van toepassing is.*

*Er kon dus geen bevel om het grondgebied te verlaten verleend worden. Alleszins kon er geen bevel worden gegeven op basis van de in de beslissing vermelde rechtsgrond.*

*Tweede onderdeel,*

*Artikel 26/4§1 van het vreemdelingenbesluit stelt:*

*'Indien de minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10 van de wet toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten....'*

*Het bevel vereist bijgevolg een eigen motivering. Het gaat niet om een gebonden bevoegdheid maar om een discretionaire bevoegdheid. Het bevel zelf is niet gemotiveerd.*

*Aangezien de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering, dient zij in haar geheel te worden vernietigd. (zie ondermeer RvS 28 juni 2010, nr. 205.924; RvV 25 april 2013, nr. 101 636; RvV 25 april 2013, nr. 101 637).*

*Artikel 26/4§1 van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak inzake artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, die van parallelle toepassing is inzake bijlage 20, maakt dit duidelijk.*

*Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.*

*De RvV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:*

*"...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.*

*De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.*

*In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden*

gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd."

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RvV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

"Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten". De verwijzing naar de voetnoot "de onnodige vermelding doorhalen" staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij beslist "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord "desgevallend" kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond."

De beslissing dient bijgevolg in haar geheel vernietigd te worden.

In repliek op de nota verwijst verzoeker nog naar onderstaande stelling en onderstaand arrest dat tussenkwam nadat verzoeker zijn verzoekschrift had neergelegd.

Zelfs wanneer artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet zou vallen onder de situaties waarin de minister een bevel moet geven, dan nog dient dit gemotiveerd te zijn.

Artikel 7 bepaalt immers in alinea 1 dat die verplichting geldt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag'. Er dient minstens een motivering aanwezig te zijn dat er in casu 'geen meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag' van toepassing is. Zoals in onderstaand arrest gesteld:

"Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid."



Verzoekster verwijst naar die parallelle rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een bevel bij weigering van verblijf met bevel (bijlage 26 quater), arrest nr. 104 758 van 11 juni 2013, inzake [H.M.] tegen Belgische Staat:

"... Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10 bis of bijlage 10 ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater. Er wordt overgegaan tot de intrekking van de afgegeven documenten, op het moment dat de vreemdeling een asielaanvraag indient en, zo nodig, van het attest van immatriculatie. "

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast. »

Artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...) 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden.»

Met het gebruik van het woord "kan" in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid. Artikel 71/3, § 3 van het vreemdelingenbesluit kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, 10° van de vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 van de Raad van State).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non.

De motivering van de bestreden beslissing heeft enkel betrekking op de weigering van verblijf. Er kan niet in gelezen worden waarom verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Uit het gegeven dat België niet de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asiel aanvraag en verzoekster zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten, vloeit niet ipso facto voort dat hij om die reden alleen op illegale wijze in het Rijk verblijft. Zo kan het zijn dat verzoekster om een andere reden nog op legale wijze in het Rijk verblijft. De Raad kan alleen maar herhalen: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185)""

Indien de Minister of zijn gemachtigde beslist een einde te maken aan het verblijf van de op grond van artikel 10, van de wet, toegelaten vreemdeling, geeft hij hem, zo nodig, het bevel om binnen een bepaalde termijn het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent deze beslissing aan de vreemdeling door hem het document overeenkomstig het model van bijlage 14ter te overhandigen.

4.2.2.1. Allereerst moet worden opgemerkt dat de bepaling van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, waarin is voorzien dat wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf van een vreemdeling dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet

was toegekend, hij “zo nodig” ook een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven, niet toelaat te besluiten dat de beslissing die een einde maakt aan het verblijf en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen van elkaar te onderscheiden beslissingen zijn. Het louter feit dat twee beslissingen samen worden betekend geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455, RvS 15 januari 2014, nr. 226.065, RvS 23 januari nr. 226.182). Het gegeven dat hieraan in het verleden in bepaalde arresten van de Raad werd voorbijgegaan en, met verwijzing naar het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 van de Raad van State, een ander standpunt werd ingenomen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. De Raad van State heeft trouwens reeds aangegeven dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing die een einde maakt aan het verblijf van een vreemdeling dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet was toegekend en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een toetsing aan verschillende wetsbepalingen (artikel 11, § 2 en artikel 7 van de Vreemdelingenwet) en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan het verblijf dat op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet was toegekend tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing tot beëindiging van het verblijf op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot intrekking van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot intrekking van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht.

De stelling van verzoeker dat de Raad van State een arrest van de Raad waarin dit onderscheid niet werd gemaakt niet casseerde doet geen afbreuk aan deze vaststelling. De Raad van State is immers gebonden door de aangevoerde cassatiemiddelen en kon zich in de zaak waarnaar verzoeker refereert derhalve niet uitspreken over voormelde problematiek.

4.2.2.2. Daarnaast moet worden opgemerkt dat in de aan verzoeker ter kennis gebrachte akte wordt gemotiveerd dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven “in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen” en wordt uiteengezet dat het verblijf waarover hij voorheen beschikte werd beëindigd, zodat hij niet kan stellen dat niet werd voorzien in een afdoende motivering.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder is tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht door niet te vermelden dat er in casu “geen meer voordelige bepaling van een internationaal verdrag” verhindert dat wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De formele motiveringsplicht heeft namelijk tot doel aan de bestuurde duidelijk te maken waarom een beslissing werd genomen en niet waarom er geen belemmeringen waren om deze beslissing te nemen.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

4.2.2.3. Daar verweerder voorafgaand aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten overging tot de beëindiging het verblijf dat aan verzoeker op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet was toegekend, houdt verzoeker onterecht voor dat hij nog over een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet beschikte toen verweerder besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt tevens niet aannemelijk dat hij, nadat door verweerder een einde was gesteld aan het verblijf dat hem op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet was toegekend, nog beschikte over enige verblijfsmachtiging of op enige andere grond tot een verblijf was toegelaten. Hij toont dan ook niet aan dat verweerder de artikelen 6 en 7 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden door, op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, te beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.2.4. Verzoeker laat voorts na op een voor de Raad begrijpelijke wijze in zijn tweede middel uiteen te zetten waarom hij van mening is dat artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden zijn. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de noodzakelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 11, § 2, eerste lid, 2°, vierde lid en vijfde lid en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij stelt het volgende:

*"De bestreden beslissing stelt in haar motivering:*

*"Betrokkene is op 16 oktober 2011 aangekomen in België met een geldig visum doch vertrok met onbekende bestemming. Hij heeft een aanvraag tot inschrijving gedaan op 12 december 2011 doch heeft nooit samengewoond met zijn partner, mevrouw [B.R.]. Volgens een politieverslag dd. 26.4.2012 verbleef betrokkene af en toe bij de echtgenote, maar had hij geen intentie om effectief met haar samen te wonen. ... Er zijn diverse PV's van de politie daterende van 2012 waarin betrokkene er door de echtgenote van beschuldigd wordt haar te hebben bedreigd en gepoogd te hebben haar te verkrachten. Uit de fax dd. 4.12.2012 blijkt dat betrokkene zelf aan de gemeente heeft verklaard dat zijn partner niks meer met hem wil te maken hebben.*

*Wat betreft de bepalingen van artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15 december 1980:*

*Aangezien betrokkene pas in oktober 2011 in België aangekomen is, weegt de korte duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Betrokkene verbleef 27 jaar in Afghanistan en iets meer dan een jaar in België; omwille van de korte duur in België is het eveneens ondenkbaar dat er geen familiebanden of culturele of sociale banden meer zijn met zijn land van herkomst. Gezien het voorgaande is er geen sprake van een hechte gezinsband."*

*De motivering zwijgt volledig over de machtiging die door de Vrederechter werd gegeven om afzonderlijk te wonen. Dit element dient in overweging te worden genomen.*

*Wat betreft het derde laatste lid van artikel 11 §2 van de wet waarin gesteld wordt dat 'in de andere gevallen de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie' dient gewezen op het feit dat in casu er sprake is van ernstig moreel geweld door zijn echtgenote opzichtsers verzoekster. Dit moreel geweld dient aanvaard te worden in het kader van vermeld artikel. Het gaat om moreel geweld wanneer verzoeker in Afghanistan huwt, een visum gezinshereniging aanvraagt en hier een jaar op wacht om het te verkrijgen, bij aankomst door zijn echtgenote op de luchthaven wordt afgehaald en dan na twee dagen verblijf bij zijn echtgenote in de woning van haar ouders waar zij nog woonde, gewoon aan de deur wordt gezet en op allerlei manieren gechanteed wordt ondermeer met de melding dat hij eerste een (duur) trouweest moet geven in België, terwijl bij dit alles de ganse clan en familie van de echtgenote gemobiliseerd wordt. Opzichtsers verzoeker, die een jonge man is die in volle eerlijkheid en liefde gehuwd is en die dan op die wijze bejegend wordt bij aankomst in België, kan dit niet anders dan een vorm van moreel geweld aanzien worden.*

*Het is duidelijk dat dit moreel geweld ook minstens impliciet bewezen wordt door de motivering van het vonnis van de Vrederechter te Beveren van 29.8.2012.*

*Minstens en alleszins had de bestreden beslissing dit dienen te overwegen.*

*De motivering is ook op diverse punten feitelijk onjuist.*

*Verzoeker is nooit met onbekende bestemming vertrokken. De beslissing spreekt zichzelf op dit punt flagrant tegen waar het in de daaropvolgende zin zegt dat verzoeker een aanvraag tot inschrijving deed. Uiteraard kan dit enkel wanneer hij een bekend adres opgeeft.*

*Betrokkene heeft steeds de intentie gehad om met zijn echtgenote samen te wonen. In de akte van verzet van 29 mei 2012 (zie stuk) waarmee verzoeker verzet aantekende tegen het verstekvonnis van de Vrederechter te Beveren heeft verzoeker uitdrukkelijk de wens uitgedrukt met zijn echtgenote samen te leven en de Vrederechter gevraagd om partijen te verzoenen.*

*De diverse PV's waarin zijn echtgenote hem van alles en nog wat beschuldigt zijn door de Vrederechter niet aanvaard. Het ging om leugens.*

*Wat de argumentatie in verband met het voorlaatste lid van artikel 11 §2 van de vreemdelingenwet betreft merkt verzoeker op dat de wet verplicht rekening te houden met 'de aard' en 'de hechtheid' van de gezinsband.*

*Met de 'aard' wordt in de beslissing geen rekening gehouden; uit het vonnis van de Vrederechter te Beveren blijkt de onverantwoorde houding van de echtgenote van verzoekster, die, om welke reden ook (familiale druk?), zelfs het bestaan van het huwelijk ontkent. De motivering van de Vrederechter is op dit punt verpletterend. Met deze specifieke omstandigheden die de 'aard' van het huwelijk illustreren is geen rekening gehouden."*

4.3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de beslissing tot intrekking van verblijf op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. De voorziene motivering is tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.3.2.2. Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :*

*[...]*

*2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;"*

Verzoeker betwist niet dat hij geen gezinscel vormt met zijn echtgenote, hij houdt slechts voor dat hij wel de intentie had om met zijn echtgenote samen te wonen. Aangezien een gezinscel evenwel slechts kan worden gevormd indien de beide partners dit wensen en het vaststaat dat verzoekers echtgenote geen relatie met verzoeker meer wil, zijn verzoekers intenties en wensen niet dienstig en doen zij geen afbreuk aan de concrete vaststelling dat geen werkelijk huwelijksleven wordt onderhouden.

De doorslaggevende overweging in de beslissing tot intrekking van verblijf – de vaststelling dat er geen huwelijks- en gezinsleven meer is met de persoon die vervoegd werd – is, zoals gesteld, niet betwist. Verzoeker stelt wel dat verweerder zich tegensprekt door enerzijds te motiveren dat hij na zijn aankomst in België met onbekende bestemming vertrok en anderzijds te vermelden dat hij een aanvraag tot inschrijving indiende. Los van de vaststelling dat deze grief geen afbreuk doet aan de voormelde doorslaggevende overweging en dus geen aanleiding kan geven tot de vernietiging van de beslissing tot intrekking van verblijf, moet worden gesteld dat de vaststelling dat verzoeker kort na zijn binnenkomst zijn echtgenote verliet met onbekende bestemming niet strijdig is met de vaststelling dat hij zich op een later tijdstip nog meldde bij een gemeente om zich te laten inschrijven.

Verzoekers bewering dat zijn vrouw haar klachten tegen hem moeten worden afgedaan als leugens vormt voorts een bevestiging van de verstoorde relatie, maar geeft geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk besloot dat verzoeker en zijn echtgenote geen werkelijk huwelijks- en gezinsleven onderhouden.

Een schending van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.3.2.3. Artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat in bepaalde gevallen geen einde kan worden gesteld aan een recht op verblijf en luidt als volgt.

*“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormt met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”*

Verzoeker betoogt dat hij het slachtoffer is van “moreel geweld” omdat zijn echtgenote, nadat hij een visum had verkregen, niet met hem wilde samenwonen en hem chanteerde. De Raad merkt op dat uit het feit dat verzoeker en zijn echtgenote in België geen gezinscel vormden niet blijkt dat verzoeker het slachtoffer werd van enige vorm van geweld en dat er geen bewijskrachtige stukken zijn waaruit blijkt dat hij werd gechanteerd.

Een schending van artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.3.2.4. Artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, bepaalt het volgende:

*“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”*

Uit de motivering van de beslissing tot intrekking van verblijf, die door verzoeker in zijn verzoekschrift daarenboven wordt geciteerd, blijkt zonder meer dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die is opgenomen in artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet dat verzoeker en zijn echtgenote niet meer samenwonen, dat hun relatie ernstig verstoord is en dat aangezien verzoeker zevenentwintig jaar in Afghanistan verbleef het ondenkbaar is dat hij geen banden meer zou hebben met dit land.

Verzoeker wijst erop dat verweerder het gegeven dat de vrederechter hem machtigde om alleen te wonen niet in aanmerking heeft genomen maar zet niet uiteen waarom hij meent dat dit vereist zou zijn. Zoals reeds gesteld kan uit het vonnis van de vrederechter enkel worden afgeleid dat er geen verzoening meer mogelijk is en dat beide partijen vrijgesteld worden van hun plicht tot samenwoning. Dit vormt de bevestiging van de thesis van verweerder dat er geen sprake meer is van een hechte gezinsband.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert is het vonnis van de vrederechter ook geenszins van belang om “de aard” van de gezinsband te begrijpen. Zoals verweerder heeft aangegeven is er in de praktijk geen gezinsleven meer en in het vonnis waarnaar verzoeker verwijst wordt dit niet tegengesproken.

Een schending van artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

4.3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot intrekking van verblijf onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.3.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de beslissing tot intrekking van verblijf is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.3.2.7. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, waaraan verzoeker in zijn derde middel geen nadere beschouwingen wijdt, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.3.2.8. Verzoeker laat voorts andermaal na op een voor de Raad begrijpelijke wijze te duiden waarom hij van mening is dat artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geschonden is. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de noodzakelijke toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen aangevoerd.

## 5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,  
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK